

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. G. B.**, narozen X,
státní příslušnost Eritrea,
t. č. pobytem X

zastoupen: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Brno
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2019, č. j. OAM-1069/ZA-ZA11-ZA19-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2019, č. j. OAM-1069/ZA-ZA11-ZA19-2018
se zrušuje a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2019, č. j. OAM-1069/ZA-ZA11-ZA19-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), je Italská republika. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
2. Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím znovu v dalším řízení poté, co bylo jeho prvotní rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost žádosti ze dne 8. 4. 2019, č. j. OAM-1069/ZA-ZA11-ZA19-2018 zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2019, č. j. 33 Az 15/2019-36 (dále jen „zrušující rozsudek“) a věc byla vrácena soudem k dalšímu řízení.

II. Napadené rozhodnutí

3. Z napadeného rozhodnutí mj. vyplývá, že žalobce v řízení před žalovaným uvedl, že vyrazil ze své vesnice na podzim roku 2016 do Etiopie a následně do Libye. Převaděči na libyjském území se však k němu nechovali dobře. Se svými klienty obchodovali, bili je a věznili. Během věznění v Libyi žalobce kontaktoval organizaci UNHCR, která se pokusila osvobodit vězněné. To se sice nezdařilo, ale žalobce z tábora uprchl. Poté se dopravil malou lodí do Itálie. Tam nepožádal o mezinárodní ochranu, protože dostal příkaz k vycestování. Žalobce uvedl, že neměl v plánu přicestovat do ČR. Nastoupil do kamionu, který jel jiným směrem, než předpokládal. V Italské republice nechce dokončit svou žádost o mezinárodní ochranu. V Italské republice žalobce viděl utečence pobývající na ulici. Neumí si představit, jak by tam mohl žít.
4. Žalovaný v řízení zjistil, že žalobce překročil nedovoleným způsobem hranice Italské republiky jako členského státu třetí země, a to na základě otisků prstů ze systému EURODAC. Z toho jednoznačně vyplývá, že žalobce překročil hranice do Italské republiky nelegálním způsobem dne 22. 9. 2018 na ostrově Lampedusa. Dne 4. 3. 2019 obdržel žalovaný informaci, že Italská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.
5. Po zrušení prvotního rozhodnutí o zastavení řízení žalovaný provedl se žalobcem doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v jazyce tigrinya. V průběhu pohovoru dne 21. 8. 2019 žalobce uvedl, že se cítí dobře, zkouší se učit česky. Cítí se ale mírně ve stresu, protože neví, co bude zítra. Dále má žaludeční potíže, s nimiž se potýkal již ve vlasti. Po prodělané cestě do EU nebyl po psychické stránce v pořádku. Měl velký stres, neboť jej v Libyi psychicky týrali. Nyní je mu lépe, vidí totiž naději. Uvedl, že po dobu svého pobytu v ČR odbornou pomoc se svými psychickými potížemi nevyhledal. Je zde jazyková bariéra, ale cítí se lépe a v bezpečí. Ke svému věznění u převaděčů v Libyi uvedl, že přebýval v táboře podobném skladu, nešlo však o vládní zařízení. Jídlo dostávali jednou za dva dny, a nebylo ho dost pro

všechny. Převaděči mohli zvýšit novým klientům cenu. Byli nuceni telefonovat rodině, plakat a prosit o peníze. Nebyla tam dobrá hygiena. Pustili ho asi po dvou letech, kdy následně odplul na člunu do Evropy. Žalobce uvedl, že převaděči ho zbili, má na rameni jizvu. K bití docházelo zejm. v souvislosti s telefonováním. Žalobce dále uvedl, že se nedomnívá, že by problémy, které zažíval, se měly opakovat i v Itálii, nicméně italské poměry mu ale Libyi připomínají. Do Itálie nechce odcestovat, neboť by tam neusnul, bojí se tam.

6. Další doplňující pohovor žalovaný uskutečnil se žalobcem dne 18. 9. 2019 v jazyce tigrinya za přítomnosti tlumočníka z tohoto jazyka, v němž některá tvrzení zopakoval a jiná více rozvedl. Domnívá se, že strávil v zajetí v Libyi cca rok a sedm měsíců, uvedl také konkrétní názvy sídel (Bani Wallid, Nesema). Zopakoval, že je strážci bili, aby naříkali do telefonu. Musel také pracovat, přibližně jedenkrát za měsíc (vykládka zboží, stavební činnost). Při práci panovaly vysoké teploty, a pokud někdo nemohl nebo omdlel, byl odvezen zpět do tábora. Zdravotně měl kožní problémy (vyrážku) a žaludeční problémy. Podle jeho názoru situace v Itálii není o moc lepší než v Libyi.
7. Žalovaný se na to zabýval tím, zda italský azylový systém netrpí tzv. systematickými nedostatky. V tomto ohledu vycházel z Informace OAMP ze dne 14. 11. 2019 týkající se azylového systému v Itálii. Žalovaný shrnul obecné informace o Itálii s tím, že žádný z příslušných orgánů věnujících se ochraně lidských práv nevydal stanovisko, že by se členské státy EU měly zdržet transferů do Itálie. S ohledem na migrační toky v letech 2014 až doposud je více než zřejmé, že Italská republika je pod drobnohledem těchto institucí.
8. Žalovaný uvedl, že žalobce neposkytl žádné důkazy ani jiná tvrzení, že by v Italské republice v případě jeho návratu nebyly dodrženy zákonné postupy, ani žádné konkrétní skutečnosti, které by mu bránily k návratu do Itálie. Pouhé konstatování, že v Itálii viděl na ulici uprchlíky, je nedostačující. Mohlo se jednat o osoby, které svévolně opustily ubytovací středisko, a pak již jim bylo další ubytování odmítnuto. Podle žalovaného sice není systém ubytování v Itálii bezchybný, ale pobyt na ulici není případ žalobce. Itálie má povinnost žalobce v souladu s čl. 18 nařízení Dublin III přijmout zpět a řádně vyhodnotit jeho žádost o mezinárodní ochranu.
9. Ve vztahu k přijímacím podmínkám pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany vycházel žalovaný z Informace MZV ze dne 13. 3. 2019, kde je mapován ubytovací systém, který podléhá pravidelným kontrolám vládních i nevládních organizací. Dále žalovaný poukázal na Informaci MZV ze dne 13. 3. 2019 o obchodování s lidmi Itálie proti obchodování s lidmi bojuje a obětem pomáhá. Podmínka vstupu do programu pro oběti je oznámení potíží, přičemž oběti obchodování s lidmi mohou dostat povolení k pobytu z humanitárních důvodů. Dále žalovaný připomněl italský oběžník č. 1(2019), který informuje členské státy o změně druhu ubytování pro konkrétní skupiny žadatelů.
10. Žalovaný vyhodnotil zjištěný skutkový stav věci tak, že žalobce není zranitelnou osobou. Nepotýká se s žádnou závažnou újmou na fyzickém ani duševním zdraví. Žalovaný nerozporoval tvrzené strasti jeho cesty do Evropy, nicméně upozornil, že žalobce nevyhledal v průběhu svého téměř ročního pobytu v ČR jakoukoliv lékařskou podporu na počátku uváděných úzkostných stavů. Odkázal na vyjádření žalobce, že je mu po duševní stránce o mnoho lépe a bezpečně, cítí se dobře. Dále si žalovaný zajistil

a do správního spisu doložil zprávu o pobytu klienta v pobytových zařízeních ministerstva vnitra, podle níž žalobce byl nejméně dvakrát seznámen s možností psychologického poradenství v azylových zařízeních Správy uprchlických zařízení (dále jen „SUZ“), jehož ovšem nevyužil. Jazykovou bariéru v přístupu k ošetření nemůže žalovaný přijmout jako opodstatněný argument, neboť měl možnost využít služeb tlumočníka. Proto se žalovaný nedomnívá, že je žalobce zranitelnou osobou.

11. Žalovaný dále uvedl, že si je vědom judikatury, která v některých případech konstatovala, že v Itálii mohou existovat systémové nedostatky v oblasti přijímání žadatelů, ale zároveň poukázal na to, že tyto rozsudky se týkaly výhradně rodin s malými dětmi, tedy zranitelných osob. Ve smyslu rozsudku Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost 29217/12) ze dne 4. 11. 2014 žalovaný dovodil, že pouhá možnost špatného zacházení nepředstavuje porušení čl. 3 Úmluvy. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, č.j. 2 Azs 127/2017-25.
12. Žalovaný také vzal na vědomí návrh žalobce o obohacení podkladů o zprávu Danish Refugee Council a Schweizerische Flüchtlingshilfe: Mutual Trust Is Not Enough. Zpráva Ministerstva vnitra ČR ze dne 14. 11. 2019 tuto zprávu cituje a shrnuje námitky některých neziskových organizací, které upozorňují, že v praxi nejsou plně dodržovány záruky italské strany týkající se přijímacích podmínek žadatelů a označují tyto záruky za nedostatečné, a to zejm. ve vztahu k ohroženým skupinám žadatelů. Žalovaný zopakoval, že nenašel přesvědčivé důkazy o tom, že uvedená osoba je osobou zranitelnou. Při hodnocení osoby žalobce z hlediska jeho možné zranitelnosti žalovaný uvedl, že je samotným jednotlivcem, zletilý, bez zdravotních či jiných obtíží, nevyžaduje žádné nadstandardní zacházení a je schopen se o sebe postarat.
13. Žalovaný dále odkázal na zprávu Swiss Refugee Council, která ve své zprávě informovala o neudržitelném a problematickém přijímacím systému v Itálii, nedostatečných ubytovacích kapacitách. Podle názoru žalovaného se však situace v Itálii od roku 2016 významně změnila. Počty přicházejících migrantů se podstatně snížily, což žalovaný podložil údaji z agentury FRONTEX za roky 2017-2019. Žalobci tedy podle názoru žalovaného nehrozí v Italské republice nelidské či ponižující zacházení. Žalovaný poukázal také na společný oběžník ze dne 8. 1. 2019, který potvrdil, že žadatelé spadající pod dublinské řízení budou ubytováni ve střediscích uvedených v nařízení italské vlády tak, aby byla zaručena ochrana základních práv a rodiny včetně nezletilých osob.
14. Žalovaný souhrnně konstatoval, že shromáždil dostatečné množství relevantních zdrojů informací pro vydání rozhodnutí, přičemž žalobcem namítané zprávy AIDA jsou citovány v Informaci OAMP ze dne 14. 11. 2019.
15. Žalovaný uzavřel, že žalobce není ani s ohledem na čl. 17 nařízení Dublin zranitelnou osobou, na kterou je z humanitárního hlediska nutno brát přísnější kritéria v případě přemístění vůči příslušnému členskému státu, a dále není ani osobou, která by měla vyživovací povinnost vůči nezletilým rodinným příslušníkům. Obava žalobce z Italské republiky je neopodstatněná vzhledem k tomu, že na jejím území strávil jen krátký čas související s jeho plánovanou cestou do jiného členského státu EU (Spojené království). Žalovaný tedy nenašel žádné důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

III. Žaloba

16. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce zejm. tvrdil, že je zranitelnou osobou, neboť je obětí nelidského zacházení a obchodu s lidmi v Libyi, přičemž odkázal na ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu i článek 21 přijímací směrnice (**první žalobní bod**).
17. Žalobce odkázal na svá tvrzení sdělená v pohovorech ve správním řízení. Žalobce zdůrazňuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezpochybňuje pravdivost jeho tvrzení ohledně těchto skutečností. Žalobce si je samozřejmě vědom, že k těmto událostem došlo na území Libye, nikoliv na území Itálie, kam má být předán. Má však za to, že k tomu, co žalobce zažil v Libyi, je potřeba přihlédnout a ve světle těchto událostí hodnotit i jeho zranitelnost. Správné hodnocení zranitelnosti má totiž význam i pro následný postup podle dublinského nařízení. To potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, č. j. 6 Azs 275/2018-72, ve kterém dospěl k závěru, že otázka, zda je stěžovatelka zranitelnou osobou, resp. zda se stala obětí obchodování s lidmi, má význam i pro správné posouzení toho, zda je přemístění stěžovatelky možné s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
18. Žalobce upozorňuje na to, že správná identifikace zranitelných osob je úkolem žalovaného. Z toho vyplývá, že pokud vyvstanou určité skutečnosti, na základě kterých by bylo možné předpokládat zranitelnost žadatele, resp. pokud žadatel takové skutečnosti tvrdí, je na žalovaném správním orgánu, aby na základě řádně zjištěného skutkového stavu potvrdil nebo vyvrátil, zda se o zranitelnou osobu pro účely azylového řízení jedná.
19. Závěr o tom, že žalobce není zranitelnou osobou, staví žalovaný na skutečnosti, že v současné době, dle jeho slov, žalobce netrpí žádnými zdravotními problémy a během svého pobytu na území České republiky nevyhledal psychologickou pomoc. To žalovaný doložil zprávou SUZ o pobytu žalobce v pobytových zařízeních žalovaného. Žalobce v rámci jednoho z doplňujících pohovorů uvedl, že důvodem, proč během svého pobytu v pobytových zařízeních nevyhledal psychologickou pomoc, byla zejména jazyková bariéra. Žalobce mluví na dobré úrovni pouze jazykem tigrinya. Je pochopitelné, že sám žalobce psychologickou pomoc s ohledem na jazykovou bariéru nevyhledal, když nemohl vědět, že mu bude zprostředkován i tlumočník.
20. Samotná skutečnost, že žalobce sám iniciativně nevyhledal psychologickou pomoc, není dostatečným důkazem toho, že v jeho případě se nejedná o zranitelnou osobu. U doplňujícího pohovoru dne 18. 9. 2019 se pohovorista žalobce dotázal, zda žalobce souhlasí s pohovorem s odborníkem, který by posoudil jeho aktuální psychické obtíže. Žalobce uvedl, že s tím nemá problém. Ze spisu je však zřejmé, že žalovaný následně žádné další kroky nepodnikl a nezajistil psychologické vyšetření žalobce. Zároveň ani neinformoval žalobce o možnosti obstarat si takové vyšetření na vlastní náklady.
21. Žalovaný přitom nerozporoval skutečnost, že žalobce je obětí obchodu s lidmi a že s ním bylo v Libyi špatně zacházeno. Již z tohoto důvodu žalobce lze podřadit pod definici zranitelné osoby obsažené v § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. S ohledem na

to, že žalovaný tvrzení žalobce ohledně jeho cesty z Eritrey nerozporoval, jakož i s ohledem na to, že sám žalovaný nese ve vztahu k identifikaci zranitelných osob svou část důkazního břemene, nemá závěr žalovaného o tom, že žalobce není zranitelnou osobou, dostatečný podklad ve správním spisu. Je tedy zřejmé, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor Krajského soudu v Brně, neboť neprovedl „podrobné a přesvědčivé hodnocení zranitelnosti osoby žalobce“, jak vyžadoval krajský soud.

22. Ve **druhém žalobním bodě** žalobce zpochybnil hodnocení přijímacích podmínek pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany v Itálii. Žalovaný postupoval v rozporu se závazným právním názorem krajského soudu, neboť si neshromáždil dostatek relevantních informací a nezjistil tak dostatečně skutkový stav.
23. S poukazem na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, dovodil, že platí, že důkazní břemeno ohledně neexistence systémových nedostatků azylového řízení nebo přijímacích podmínek přitom nese primárně správní orgán, který je odpovědný za jištění skutkového stavu způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Neobstojí proto argument žalovaného, že žalobce neposkytl správnímu orgánu během řízení žádný důkaz ani jiné tvrzení o tom, že by v Itálii v jeho případě nebyly dodrženy zákonné postupy. Shromáždění aktuálních a relevantních informací o italském azylovém systému bylo na žalovaném. Nadto žalobce upozorňuje, že v rámci svých dvou vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí poukazoval na konkrétní zprávy, z nichž vyplývají vážné problémy italského azylového systému.
24. Z jednotlivých podkladů, které žalovaný shromáždil, se pouze jediný věnuje azylovému systému. Konkrétnější informace týkající se adekvátnosti přijímacích podmínek, neobsahuje žádná ze zpráv. V situaci, kdy je obecně známou skutečností, že přijímací podmínky v Itálii zdaleka nejsou ideální a existují rozsudku národních soudů (včetně českých), které v určitých případech zamezily realizaci dublinských transferů do Itálie, dalo by se očekávat, že žalovaný správní orgán shromáždí dostatečné informace týkající se právě přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu, včetně těch navrácených do Itálie na základě dublinského nařízení. Žalobce má za to, že informace, které shromáždil žalovaný, nejsou dostatečné.
25. Informace OAMP o azylovém systému obsahuje jednu kapitolu věnovanou azylovým střediskům. Zároveň jsou dokumentovány případy, kdy legálně i nelegálně pobývajícím cizincům, včetně uprchlíků, žili v opuštěných budovách a nevyhovujících a přeplněných zařízeních v Římě či dalších velkých městech a měli omezený přístup ke zdravotnictví, právnímu poradenství, základnímu vzdělávání a dalším veřejným službám. Již tato jedna zpráva, která není primárně věnována přijímacím podmínkám, sama o sobě vzbuzuje pochybnosti ohledně stavu přijímacího systému v Itálii.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na informace získané od Ministerstva zahraničních věcí ČR, z kterých vyplývá, že v Itálii existuje několik kontrolních mechanismů provádějících dohled nad podmínkami v ubytovacích zařízeních. Tato informace však nemá žádnou vypovídající hodnotu ve vztahu k stavu přijímacích

podmínek. Žalovaný neodkazuje na žádnou zprávu, kterou by tyto monitorovací orgány vypracovaly a samotná skutečnost, že určitý monitorovací mechanismus v Itálii existuje, není dostatečnou garancí toho, že skutečně došlo ke zlepšení přijímacích podmínek.

27. Žalobce opětovně poukázal na zprávu AIDA Asylum Information Database – Národní zpráva o zemi: Itálie, verze z dubna 2019 (dostupná zde: <https://bit.ly/2Oju5Lo>), která poukazuje na systémové problémy, kterým čelí dublinští navrátilci, zejména pokud jde o přístup k azylovému řízení a přijímacím podmínkám. Podle této zprávy mají někteří dublinští navrátilci v Itálii problém získat ubytování. V Itálii dále přetrvávají problémy s identifikací zranitelných osob a stejně tak jsou problémy s přístupem k azylovému řízení. Dále tato zpráva poukazuje na konkrétní obtíže, kterým čelí ti navrátilci, kteří dříve v Itálii nepodali žádost o azyl (tzv. take charge případy), což je i případ žalobce. Takovým osobám by mělo být umožněno podat žádost v rámci standardní procedury. Nicméně tyto osoby mohou být považovány za neregulérní migranty a může jim být namísto toho vydán příkaz k vyhoštění.
28. Žadatel by měl být považován za zranitelnou osobu a žalovaný by se měl tím pádem zabývat i posuzováním italského azylového systému a přijímacích podmínek přímo ve vztahu k zranitelným osobám. Navrhované zprávy DRC – Danish Refugee Council, SFH - Schweizerische Flüchtlingshilfe: Mutual Trust Is Not Enough; The situation of persons with special reception needs transferred to Italy under the Dublin III Regulation (12. 12. 2018) žalovaný sice vzal na vědomí, ale vyhodnotil je jako nedostatečně aktuální, neboť pokrývají období roku 2016, kdy Itálie čelila enormnímu nárůstu počtu žádostí o udělení mezinárodní ochrany. S tím žalobce nesouhlasí. Švýcarská rada pro uprchlíky spolu s Dánskou radou pro uprchlíky publikovali dvě zprávy týkající se situace žadatelů navracených do Itálie na základě dublinského nařízení. Jedna z těchto zpráv skutečně pokrývá období roku 2016, kdy Itálie čelila mnohem většímu přílivu uprchlíků, než je tomu nyní. Existuje však i novější verze této zprávy z prosince roku 2018. Tato zpráva je výsledkem monitoringu případů 13 zranitelných jednotlivců předaných do Itálie na základě dublinského nařízení. Žalobce poukázal na závěry této zprávy, které vyznívají negativně ve vztahu k zajištění práv zranitelných osob v Itálii.
29. Žalobce má za to, že shromáždění relevantních informací nelze nahradit tím, že jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí bude využit obecný italský oběžník, podle kterého by všem dublinským navrátilcům mělo být poskytnuto ubytování. Tento oběžník, který není individualizován na případ žalobce a podle něj nelze považovat za dostatečnou záruku toho, že žalobce nebude v důsledku nevyhovujících přijímacích podmínek ve spojení s jeho zranitelností vystaven v Itálii špatnému zacházení.
30. Žalobce uzavírá, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce není zranitelnou osobou. V důsledku toho následně neshromáždil relevantní podklady pro vydání rozhodnutí v podobě zpráv o fungování přijímacího systému pro žadatele o mezinárodní ochranu, s důrazem na zranitelné osoby.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

31. Ve svém **vyjádření** k žalobě žalovaný uvedl, že požádal dne 3. 1. 2019 Itálii o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v České republice. Dne 4. 3. 2019 obdržel správní orgán informaci, že Itálie uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného. Žalovaný se zabýval skutečností, zda v případě Itálie existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.
32. Žalovaný důkladně zmapoval ve standardním řízení a dvou doplňujících pohovorech cestu výše jmenovaného do Evropské unie a České republiky. Dle jeho přesvědčení není výše jmenovaný zranitelnou osobou. Nepotýká se s žádnou závažnou újmou na jeho fyzickém ani duševním zdraví. Žalovaný nemíní nikterak rozporovat strasti cesty, které žalobce podstoupil v Libyi v průběhu jeho zadržení převaděči. Výše jmenovaný však nevyhledal v průběhu téměř ročního pobytu v pobytovém středisku jakoukoli lékařskou podporu jeho na počátku uváděných úzkostných stavů. Jeho tělesné zdraví bylo na počátku řízení správního orgánu ovlivněno pouze cestou nákladním vozem do České republiky, při které měl chodidla zraněná mrazem. Tento problém byl úspěšně ošetřen a v doplňujícím pohovoru ze dne 18. 9. 2019 výše jmenovaný uvedl, že je již po tělesné stránce zcela v pořádku. Jakékoli další fyzické obtíže negoval již v protokolu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 21. 12. 2018. Jak výše jmenovaný uvedl, na počátku uváděný stres, stavy úzkosti a nespavost se postupem času zmírňují. Výše jmenovaný v protokolu o doplňujícím pohovoru ze dne 21. 8. 2019 uvedl, že se cítí po duševní stránce o mnoho lépe a bezpečně.
33. V protokolu o doplňujícím pohovoru ze dne 18. 9. 2019 dále dodal, že po dřívějších psychických obtížích se cítí v České republice po psychické stránce dobře, dobře spí, je vyrovnaný a cítí se bezpečně. Žalovaný si dále zajistil a do správního spisu doložil zprávu o pobytu klienta v pobytových zařízeních SUZ, ve které je uvedeno, že byl žalobce nejméně na dvou místech seznámen s možností psychologického poradenství v azylových zařízeních SUZ, avšak možnost psychologického poradenství nevyužil. Jazykovou bariéru v přístupu k ošetření nemůže žalovaný přijmout jako opodstatněný argument. Přístup ke službám tlumočení patří do standardního vybavení každého pobytového střediska a klient má možnost v případě potřeby kontaktovat sociálního pracovníka, který mu tlumočení zajistí. Z výše uvedených důvodů se žalovaný nedomnívá, že se v případě jmenovaného jedná o zranitelnou osobu. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
34. V **replice** k vyjádření žalovaného ze dne 5. 2. 2020 žalobce znovu poukázal na to, že je povinností žalovaného shromáždit přesné a aktuální informace o fungování azylového systému členského státu, kam má být žadatel přemístěn. V rámci tohoto posouzení je třeba vyhodnotit tzv. systematické nedostatky. Žalovaný zaujal názor, že žalobce není zranitelnou osobou, a to navzdory tomu, že žalobce naplňuje definici zranitelné osoby uvedené v § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný tedy měl vycházet z toho, že žalobce je zranitelnou osobou, a měl se zabývat adekvátností přijímacích podmínek

italského azylového systému pro takové osoby. Je bez významu, zda žalobce sám vyhledal či nevyhledal psychologickou pomoc. Žalovaný tedy měl nechat provést psychologické vyšetření. Jelikož tak neučinil, nemají jeho závěry oporu ve správním spisu.

V. Posouzení věci krajským soudem

35. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 15. 1. 2020, č.j. 33 Az 60/2019 – 24.
36. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
37. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Existenci závažných důvodů se domnívat, že v jiném členském státě dochází k systémovým nedostatkům azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 604/2013, je soud povinen posuzovat podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, čj. 5 Azs 195/2016-22, přístupný na www.nssoud.cz).
38. Žaloba je důvodná.
39. Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu zjištěného ze správního spisu, který mezi stranami ani není předmětem sporu. Správní spis obsahuje především doklad o lustraci v systému EURODAC, z něhož vyplývá, že žalobce byl zaregistrován do systému na základě svých otisků prstů v Itálii v září roku 2018 na ostrově Lampedusa. Žalobce dne 21. 12. 2018 poskytl údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z nichž vyplývá, že nikdy neměl cestovní doklad, je příslušníkem národnosti tigrinya a vyznává pravoslavné křesťanství. Je svobodný a bezdětný. V Libyi byl vězněn převaděči, kteří jej bili, ale podařilo se mu uprchnout. V Itálii mu dali podepsat nějaké papíry a pak pokračoval do Francie, odkud chtěl pokračovat do Belgie a Velké Británie. V Belgii však žalobce nastoupil na špatný kamion a dostal se do ČR.

40. Z protokolu o pohovoru ze dne 21. 12. 2018 vyplývá, že v Itálii byl žalobce asi dva týdny, po vylodění byl poslán do města Agrigento na Sicílii, odkud pokračoval do Milána a pak do Francie. Žalobce dále uvedl, že chtěl jet do Velké Británie, aby začal lepší život. V Itálii jsou uprchlíci na ulici, nedovede si představit, jak by tam mohl žít. Pokud mu ČR poskytne azyl, chtěl by tu žít a pracovat.
41. Podle přípisu Ministero dell Interno ze dne 4. 3. 2019 Itálie souhlasila ve smyslu čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III s přemístěním žalobce.
42. Ve spisu je založena Informace OAMP ze dne 17. 12. 2018 Azylový systém: *Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu*. Z této zprávy především vyplývá, že obchodování s lidmi je problémem zejm. ve vztahu k rizikové skupině nigerijských žen, které jsou v Itálii často nuceny k prostituci. V italské legislativě existují ochranné mechanismy pro oběti násilí a extrémních forem vykořisťování, příp. se této problematice věnují nevládní organizace zabývající se pomocí obětem obchodování s lidmi (např. IOM). Podle další založené zprávy *Itálie. Příjímací systém* ze dne 17. 12. 2018 se uvádí, že v případě osob navracejících se skrze tzv. dublinský systém závisí na jejich předcházející situaci a v praxi často i kvůli nedostatku informací končí v provizorním nebo neformálním ubytování i kvůli tomu, že jim v případě předchozího svévolného opuštění středisek může být ubytování odmítnuto. Nicméně žalovaný z těchto informací v navazujícím řízení při vydání napadeného rozhodnutí ve věci již nevycházel. Podle oběžníku italského dublinského střediska ze dne 8. 1. 2019 budou všichni žadatelé podle dublinského nařízení ubytování v ostatních centrech podle nařízení č. 142/2015.
43. V navazujícím řízení po zrušení prvotního rozhodnutí žalované byl proveden doplňující pohovor ze dne 21. 8. 2019 a ze dne 18. 9. 2019. Obsah těchto doplňujících pohovorů je shrnut v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V rámci druhého doplňujícího pohovoru se pracovník žalovaného dotázal, zda by žalobce souhlasil v případě nutnosti s provedením pohovoru s odborníkem, který by posoudil aktuální psychické obtíže žalobce. K uvedenému dotazu žalobce sdělil, že s tím „nemá problém“.
44. Při seznámení se s podklady pro rozhodnutí ze dne 14. 10. 2019 žalobce uvedl, že nic dalšího doložit nechce. Uvedl také, že má stres, co bude dál. Výslovně sdělil, že si neví rady a je ve stresu.
45. Ve spisu je založena zpráva DRC a SRC Mutual Trust Is Still Not Enough ze dne 12. 12. 2018. Ve svém vyjádření k podkladům ze dne 22. 10. 2019 žalobce uvedl, že žádá, aby žalovaný v jeho případě zvážil aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, neboť případný transfer do Itálie by pro žalobce mohl znamenat velkou psychickou zátěž. Dále je ve spisu založena Informace OAMP ze dne 14. 11. 2019 Itálie Azylový systém, statistiky dublinských přemístění (Eurostat) ze září 2019, Informace MZV ČR ze dne 15. 3. 2019 o obchodování s lidmi (Itálie), Informace MZV ze dne 15. 3. 2019 Itálie: Dohled nad dodržováním mezinárodních a evropských standardů v ubytovacích zařízeních pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Podle sdělení SUZ ze dne 22. 11. 2019 byl žalobce seznámen s možností psychologického poradenství v ubytovacím

řádu a dále během vstupního pohovoru v Příjímacím středisku Zastávka a Pobytovém středisku Kostelec. Žalobce této možnosti nevyužil.

46. Po dalším seznámení s podklady dne 25. 11. 2019 žalobce podal žalovanému další vyjádření ze dne 26. 11. 2019, v němž upozornil na skutečnost, že žalovaný vyřadil z podkladů zprávu týkající se přijímacích podmínek v Itálii (prosinec 2018). Žádná další zpráva obsažená ve spisu se již těmito otázkám dostatečně nevěnuje. Znovu pak upozornil na zprávu AIDA Itálie (duben 2019). Následně již žalovaný vydal nové rozhodnutí ve věci (napadené rozhodnutí).
47. Krajský soud považuje úvodem za vhodné shrnout relevantní právní úpravu, na základě níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Žalovaným aplikované nařízení Dublin III sleduje především cíl stanovit jednotná kritéria a postupy společného evropského azylového systému, který je založen na myšlence spravedlivého určení příslušnosti jednoho členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to se zřetelem na humanitární zásady a ochranu základních lidských práv.
48. Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že „Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“
49. Ve smyslu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu je v tomto typu řízení ve věcech mezinárodní ochrany třeba shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl žalovaný posoudit, zda je na místě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a z důvodu systémových nedostatků určit jako příslušný jiný členský stát, in eventum samotný stát, který vede dublinské řízení. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve

smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise; v opačném případě se správní orgán dopustí vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“

50. Krajský soud ve shodě s argumentací žalobce poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, č.j. 6 Azs 275/2018-72 (přístupný na www.nssoud.cz), podle něhož otázka, zda je stěžovatelka zranitelnou osobou, resp. zda se stala obětí obchodování s lidmi, má význam i pro správné posouzení toho, zda je přemístění stěžovatelky možné s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“.
51. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, **oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.**
52. Podle čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2013/33/EU ze dne 26. června 2013 (tzv. přijímací směrnice) platí obecná zásada, že „Členské státy zohlední ve vnitrostátních právních předpisech provádějících tuto směrnici zvláštní situaci zranitelných osob, například nezletilých osob, nezletilých osob bez doprovodu, zdravotně postižených osob, starších osob, těhotných žen, osamělých rodičů s nezletilými dětmi, oběti obchodování s lidmi, osob trpících závažnou chorobou, osob s duševní poruchou a osob, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, jako jsou oběti ženské obrázky.“ Podle čl. 22 odst. 1 této směrnice pak platí, že posouzení zvláštních potřeb zranitelné osoby se zahájí v přiměřené lhůtě poté, co byla učiněna žádost o mezinárodní ochranu a může být začleněno do stávajících vnitrostátních postupů. Členské státy zajistí, aby se tyto zvláštní potřeby při přijetí zohledňovaly podle ustanovení této směrnice rovněž v případech, kdy vyjdou najevo až v pozdějším stadiu azylového řízení.
53. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou možné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), neboť v tomto duchu vyzněl také jeho závazný právní názor v prvotním zrušujícím rozsudku. Napadené rozhodnutí nelze označit za nesrozumitelné, neboť v něm žalovaný přehledně a srozumitelně vyložil veškeré nosné úvahy, o něž se opírá výrok rozhodnutí. Co se týká dostatečného zdůvodnění úvah žalovaného, krajský soud oproti svému prvotnímu zrušujícímu rozsudku přes drobné nedostatky nenašel natolik závažné nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí, pro něž by je musel zrušit.

54. Nicméně při přezkumu napadeného rozhodnutí je třeba věnovat pozornost zejm. otázce dostatečných podkladů pro rozhodnutí ve věci, tzn. zda má dostatečnou oporu v podkladech shromážděných ve správním spisu. Z pohledu argumentace žalobce sdružené v prvním žalobním bodě (posouzení otázky zranitelnosti žalobce) udělal žalovaný velký pokrok v tom ohledu, že provedl se žalobcem dva doplňující pohovory a vyžádal si také informaci od SUZ ohledně průběhu ubytování žalobce v Příjímacím středisku Zastávka a Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí.
55. Krajský soud k tomu dodává, že definování zranitelné osoby je významným prvkem pro další fáze řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, kdy zákon dále předpokládá určení specifických potřeb materiálního i procesního charakteru a zohlednění specifické situace zranitelných osob, a to nejen tehdy, jde-li o uložení alternativy k zajištění, případně o samotné zajištění (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, čj. 6 Azs 170/2019-50). Podstatným principem při zohledňování zranitelnosti osoby je odpovědnost členského státu za zjištění těchto okolností, které mohou odůvodňovat tzv. specifické potřeby.
56. Samotná česká vnitrostátní úprava zakládá povinnost žalovaného určit, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany je zranitelnou osobou. Jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, „*který je zranitelnou osobou, ministerstvo dále určí, zda tento žadatel o udělení mezinárodní ochrany s ohledem na svou osobní situaci potřebuje podporu k uplatňování práv a plnění povinností žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle tohoto zákona, které souvisejí s řízením o udělení mezinárodní ochrany.*“ Ministerstvo žadateli o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, podporu rovněž poskytne, vznikne-li její potřeba až v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany (viz § 10 odst. 4 zákona o azylu).
57. Ohledně postupu členského státu při posuzování zranitelnosti ponechává právní úprava obsažená v přijímací směrnici na členských státech, jakým způsobem svou povinnost splní – zda v určité zvláštní proceduře administrativního charakteru, anebo určitými úkony v rámci existujících nastavených procedurách azylového práva (srov. k tomu rozsudek SDEU ze dne 19. 3. 2019, C-163/17 *Abubacarr Jawo v Bundesrepublik Deutschland*). Je ovšem podstatné – a musí na tom bazírovat i soud v přezkumném řízení ve správním soudnictví – aby příslušný správní orgán určité hodnocení zranitelnosti žadatele provedl. Jedním z hledisek hodnocení zranitelnosti osobnosti žadatele musí být mimo jiné i otázka, zda v případě navrácení (resp. v tomto případě přemístění) do jiného státu nedojde k exacerbací psychických obtíží či utrpení, které má svůj původ v zacházení s touto osobou v zemi původu (viz k tomu rozsudek SDEU ze dne 24. 4. 2018, C-353/16 *MP v Secretary of State for the Home Department*). Klíčovým aspektem posouzení (vyhodnocení) zranitelnosti žadatele je též odborný charakter této procedury (viz k tomu čl. 25 odst. 2 přijímací směrnice).
58. V případě žalobce je posouzení jeho zranitelnosti klíčem ke zodpovězení dalších otázek, tzn. zda je možné ho v souladu s čl. 18 nařízení Dublin III přemístit do Itálie. Teprve po jednoznačném zodpovězení otázky zranitelnosti lze hodnotit, zda situace v přijímajícím členském státě je prosta systémových nedostatků, které je třeba hodnotit v případě zranitelných osob jinou optikou než v případě osob, které zvláštní potřeby nemají.

59. Krajský soud uvážil pečlivě zjištěné okolnosti případu, zejm. jeho azylový příběh, který žalovaný (explicitně) nijak nevyvrátil ani nerozporoval, tudíž ho lze z jeho pohledu považovat za věrohodný. Žalobce uvedl v několika pohovorech, že se nyní v ČR cítí dobře, ale že má z návratu do Itálie strach. Při seznámení s podklady dne 14. 10. 2019 výslovně uvedl, že je ve stresu, protože neví, co bude dál. Zcela evidentně byly jeho obavy spjaté s možným přemístěním do Itálie. Své obavy žalobce upřesnil tak, že sice neočekává v Itálii stejné potíže, jaké měl s převaděči v Libyi, ale že mu italské poměry Libyi připomínají.
60. Krajský soud je přesvědčen, že na tomto místě měl žalovaný postupovat tak, že zprostředkuje žalobci odborné vyšetření u psychologa se zaměřením na to, zda žalobce v důsledku svých zážitků z dlouhodobého věznění v táborech převaděčů v Libyi nemůže utrpět závažnou psychickou újmu v případě, bude-li přemístěn v souladu s nařízením Dublin III do Itálie. Ze spisu je navíc zcela zřejmé, že žalovaný tuto možnost zvažoval (viz protokol o pohovoru ze dne 18. 9. 2019). Nakonec však vyšetření psychologem provedeno nebylo. Krajský soud má za to, že z provedených pohovorů byly zřejmé dostatečné indicie k tomu, že jakkoliv žalobce aktuálně psychické potíže nemá, mohly by tyto nastat v situaci, kdy by byl vystaven podmínkám přijímacího systému v Itálii (kupř. posttraumatická stresová porucha v latentní podobě nebo jiné vážné psychické potíže oběti obchodování s lidmi). V tomto ohledu nemohou orgány členského státu spoléhat na aktivitu samotného žadatele o azyl, nicméně je nutná jeho součinnost.
61. Krajský soud tedy považuje za důvodnou námitku žalobce, že měl k posouzení zranitelnosti jeho osoby provést další procesní úkony, aby tuto klíčovou otázku pro jeho přemístění postavil najisto. Místo toho však žalovaný pouze vycházel z tvrzení žalobce vytržených z kontextu, tj. že se cítí dobře a žádnými psychickými problémy netrpí. Zda jsou obavy žalobce z psychického nezvládnutí transferu do Itálie liché či nikoliv, to může osvědčit jediné psychologické vyšetření, nikoliv laický úsudek oprávněné úřední osoby.
62. Ke druhému žalobnímu bodu krajský soud uvádí, že z podkladů založených ve spisu je docela zřejmé, že italský přijímací systém v obecné rovině disponuje dostatečným institucionálním zázemím pro to, aby v případě potřeby dokázal zprostředkovat pomoc zranitelným osobám, v tomto případě oběti obchodování s lidmi. Žalovaný shromáždil i určité informační zdroje ke zranitelným osobám (Informace MZV ČR ze dne 15. 3. 2019 o obchodování s lidmi - Itálie).
63. Nicméně jisté deficity, které v zásadě ani žalovaný zcela nevylučuje, je třeba spatřovat v systému zajištění ubytování, na což poukazuje i nepřímě italský oběžník ze dne 8. 1. 2019 založený ve správním spisu. Nový systém organizace ubytovacích kapacit, o němž italská strana informovala oběžníkem ze dne 8. 1. 2019, nemusí zcela vylučovat situaci, že se dublinský navrátilce ocitne na nějakou dobu bez ubytování, příp. v nepříliš vhodných ubytovacích podmínkách. To, co by pro žadatele – jinak relativně zdravého osamocенého mladého muže – neměl být problém zvládnout bez jakékoliv újmy na fyzickém či psychickém zdraví, může znamenat pro žadatele se specifickými (v tomto případě psychickými) potřebami obtíže.
64. Krajský soud tedy souhlasí s názorem žalobce, že se žalovaný měl věnovat ještě podrobněji k posouzení podmínek přijímacího systému v Itálii vzhledem ke

zranitelným osobám, a to poté, co postaví najisto, zda žalobce materiálně naplňuje definici zranitelné osoby a má specifické potřeby, anebo nikoliv.

65. V případě, že by z hlediska hodnocení zranitelnosti žalobce zůstaly pochybnosti, je podle názoru krajského soudu v případě italského přijímacího systému zcela na místě, aby žalovaný vyžádal od italské strany individuální záruky, že bude po přemístění žalobci poskytnuto ubytování v souladu s italským systémem přijímacích středisek. Jen takto eliminovat situaci, že by žadatel skončil nějakou dobu bez střechy nad hlavou či začal v Itálii fluktuovat bez vazby na italské orgány veřejné moci, což by ho mohlo vystavit do nepříznivé sociální situace, na niž by jeho psychika nemusela být připravena.

VI. Závěr a náklady řízení

66. Vzhledem k tomu, že žalovaný neprovedl stran posouzení zranitelnosti všechny potřebné kroky, dopustil se vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b), c) s.ř.s.. Jeho závěry stran klíčových otázek věci tak nemají dostatečnou oporu v podkladech obsažených ve správním spisu, a jedná se o závažnou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.
67. Krajský soud tedy z důvodu této vady řízení zrušil bez jednání napadené rozhodnutí žalovaného ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s., jak je ve výroku I uvedeno.
68. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu obsaženým v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), což znamená, že zajistí odborné psychologické vyšetření žalobce z hlediska jeho možných specifických potřeb, a dále ve světle zjištěných skutečností doplní podklady pro posouzení aktuální připravenosti italského přijímacího systému v případě provedení transferu žalobce včetně žalobcem navrhované zprávy AIDA Itálie, verze z dubna 2019 (dostupná na internetových stránkách <https://bit.ly/2Oju5Lo>).
69. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť úspěšnému žalobci nevznikly žádné náklady řízení a ani jejich přiznání nepožadoval. Proto krajský soud žádnou náhradu nákladů úspěšnému žalobci nepřiznal. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. února 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.